

Den springer frem fra foden af en bakke i skellet mellem sognefogdens og Nads Møllers gårde. Mellem det høje græs skimtes det klare vand i den vandrige kilde. Den har i fortiden været meget søgt for sine helbredende egenskaber. Endnu lever erindringen om, at folk fra gården, på hvis grund den findes, hentede vand fra den for dermed at helbrede dårlige øjne. (Aug. F. Schmidt oplyser i Fra Randers Amt 1925, at den besøgte af blinde og halte.)

Indtil ca. 1818 samlede byens ungdom Pinselørdag Aften ved kilden, hvor de morede sig med at springe over kilden et vist antal gange. De sejrende i kappestriden skulle så være i stand til at se pinsesolen danse.

Kildernes historie går langt tilbage i tiden, ofte til den hedenske tid, og tit har der i nærheden af dem ligget et gudehov. I den katolske tid blev kilderne viet til en eller anden helgen og fik navn efter denne, hyppigst Jomfru Marie, og således har vores kilde fået navn.

Byens navn

Hvem ved, hvornår navnet Mygind er opstået? Første gang det blev nævnt, var 3. april 1396, og det blev skrevet omtrent som nu: Mygynd. Ved samme lejlighed nævnes tillige det første mandnavn: Mangnus, sarcedes de Mygynd, hvilket betyder: Mangnus, præst i Mygind.

Navnet Mygind stammer fra en tid, der adskillige århundreder forud for vor tidsregning. Forklaringen på, hvad navnet betyder, skal overlades til videnskaben, men man kunne måske gætte på, at det indeholder en hentydning til de ejendommelige naturforhold; de to åer, der begge bøjer og bugter sig. Ordet myg betyder jo bøjelig, let og smidig.

Tiden for navnets første forekomst falder i en af de mest strålende perioder i Danmarkshistorien. Det var året før Kalmarunionen, da dronning Margrethe forenede de tre nordiske riger, Danmark, Norge og Sverige.

Dengang har der altså allerede været en kristen menighed og en kirke i Mygind. Navnet Mygind nævnes derefter påny med lange mellemrum, således 1451, 1463, 1473 og 1476 i fru Eline Gøjes jordebøger.

Kirken.

I året 826 bragte Ansgar Kristendommen til Danmark, og overalt hvor den ny tro vandt frem, byggedes der kirker. De var bygget af træ, og da egen var et almindeligt skovtræ, brugte man den som byggemateriale.

Kirkerne var opført af lodretstående tømmerstokke ligesom stavkirkerne i vore nabolande. Men selv egetræ kan ikke vare evindeligt, og alle vore trækirker er forlængst gået til grunde. Det eneste, der er tilbage, er de fritstående klokketårne, som endnu eksisterer, f.eks. på Lolland, i Sønderjylland og i Skåne.

I Sven Estridsøns tid tog kirkebyggeriet til, men nu var materialet granit, som fandtes overalt. På Sjælland benyttedes det, som det fandtes i naturen. Kun hvor det skulle bruges til hjørner, vinduesåbninger eller døråbninger, fik det en nødvendig tilhugning. I Jylland blev det derimod tildannet som store kvadersten og anvendt til opførelse af kvaderstenskirker.

Mygind Kirke.

Kirken er den ældste bygning i byen. Den er en kvaderstenskirke og er opført på en sokkel med skråkant. Hvis man vil danne sig et billede af den, som den oprindeligt så ud må man forestille sig den uden tårn og våbenhus og 6 m. kortere mod vest. Pontoppidan anfører i sin beskrivelse, 1768, at kirken er uden tårn.